

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce **A. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Živělou, advokátem se sídlem ve Vyškově, Puškinova 5, proti žalovanému **Ústavnímu soudu České republiky**, se sídlem v Brně, Joštova 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce jako stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2009, č. j. 29 Ca 27/2009 – 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 27. 1. 2009 podal žalobce (nyní stěžovatel) u Krajského soudu v Brně žalobu na zrušení usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. III. ÚS 2112/08, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost stěžovatele proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 8 As 6/2008 - 34, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2007, č. j. 29 Ca 146/2007 - 11 a proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 11. 5. 2007, č. j. JMK 34932/2006.

Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu stěžovatele usnesením ze dne 20. 2. 2009 č. j. 29 Ca 27/2009 - 15 odmítl s odůvodněním, že v daném případě se žalobce domáhá vydání rozhodnutí soudu, které nespadá do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví ve smyslu ustanovení § 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a že správní soudy nemají jakoukoliv kompetenci zasahovat do řízení před Ústavním soudem, vyřizovat stížnosti na nesprávný postup Ústavního soudu, neboť zákon jim žádnou kontrolní, dozorcí či rozhodovací činnost nesvěřil. Takový postup by byl dle krajského soudu v rozporu s celou organizací a systematikou soudnictví v České republice, kdy Ústavní soud stojí nad celou soustavou soudů v České republice a je konečnou instancí.

Krajský soud tak s ohledem na to, že nedostatek pravomoci soudu rozhodujícího ve správním soudnictví je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, usnesením návrh stěžovatele odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť podle tohoto ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat.

Stěžovatel usnesení krajského soudu napadl včasnou kasační stížností, kde namítal porušení práva na spravedlivý proces Ústavním soudem z důvodu, že ústavní stížnost, kterou podal, musí být projednána ve veřejném procesu. Nezákonnost stěžovatel spatřuje také v tom, že jeho ústavní stížnost neprojednali soudci v senátu Ústavního soudu v soudní síni, ale rozhodl o ní soudce zpravodaj.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále argumentuje, že usnesení III. ÚS 2112/08 ze dne 27. 11. 2008 není rozsudek senátu Ústavního soudu, ale rozhodnutí úředníka, což považuje za nezákonný zásah do jeho práv. Stěžovatel je názoru, že soudce zpravodaj porušil jeho práva podle Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 2 a čl. 38 odst. 2), kdy dle čl. 36 odst. 2 Listiny, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Na základě těchto uvedených skutečností stěžovatel považuje podmínky pro jednání krajského soudu za splněné.

Pochybení krajského soudu stěžovatel spatřuje v tom, že pokud krajský soud dospěl k závěru o nepříslušnosti ve věci III. ÚS 2112/08 jednat, jeho povinností bylo předat žalobu stěžovatele na příslušné místo, anebo řízení zastavit a stěžovatele poučit, v jaké lhůtě a u koho může svůj podnět podat.

Podmínky řízení před krajským soudem stěžovatel považuje za splněné z důvodu, že soud v projednávané věci dosud nerozhodoval, o téže věci řízení u soudu neprobíhá a žádná výzva soudu v jeho věci vydána nebyla.

Stěžovatel je názoru, že na základě jeho argumentace má krajský soud dostatek pravomocí pro rozhodování ve správním soudnictví a žaloba nemá žádný neodstranitelný nedostatek.

Stěžovatel dále namítá, že krajský soud napadeným usnesením a Ústavní soud svým rozhodnutím III. ÚS 2112/08 ze dne 27. 11. 2008 porušily čl. 17 Úmluvy o lidských právech.

Další pochybení krajského soudu stěžovatel spatřuje také v tom, že nebyl poučen ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a ve smyslu ustanovení § 8 odst. 5 s. ř. s. před vydáním napadeného usnesení. Současně stěžovatel namítá nicotnost napadeného usnesení krajského soudu.

V závěru své kasační stížnosti stěžovatel uvádí výčet porušení ustanovení Úmluvy o lidských právech a Listiny základních práv a svobod krajským soudem v napadeném usnesení a Ústavním soudem v rozhodnutí III. ÚS 2112/08 ze dne 27. 11. 2008.

Stěžovatel navrhuje napadené usnesení krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, z tohoto důvodu přichází v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Podle obsahu kasační stížnosti stěžovatel pochybení krajského soudu spatřuje v tom, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně dospěl k závěru o nedostatku pravomoci krajského soudu rozhodujícího ve správním soudnictví.

Podle ustanovení § 4 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují: a) o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“), b) o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, d) o kompetenčních žalobách, e) ve věcech volebních a ve věcech místního referenda, f) ve věcech politických stran a politických hnutí, g) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části pro rozpor se zákonem, h) ve věcech porušení povinnosti veřejných funkcionářů podle zvláštního právního předpisu.

Dle obsahu kasační argumentace stěžovatel považuje napadené rozhodnutí Ústavního soudu za rozhodnutí správního orgánu v oblasti veřejné správy. Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti. Soudy ve správním soudnictví v zákonem stanoveném rozsahu chrání osoby před určitými správními úkony při výkonu veřejné správy orgány moci výkonné a orgány územních samosprávných celků, jakož i před správními úkony dalších „správních orgánů“, kterým zákony svěřily působnost a pravomoc v oblasti veřejné správy. Soudní kontrola se tedy pohybuje v hranicích oblasti veřejné správy. Napadnutelnými jsou tedy jen takové aktivity orgánů, které patří do působnosti ve veřejné správě.

Usnesení Ústavního soudu o odmítnutí návrhu pro neodstranění vad podání ve stanovené lhůtě v projednávané věci není správním rozhodnutím vydaným správním orgánem v rámci výkonu veřejné správy.

Proto krajský soud postupoval správně, když usnesením návrh stěžovatele odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nesplnění jiných podmínek řízení (nedostatek pravomoci) a neodstranitelnost tohoto nedostatku.

Argumentace stěžovatele ohledně porušení práva na spravedlivý proces, Ústavy a Úmluvy o lidských právech a Listiny základních práv a svobod Ústavním soudem a dále ohledně petičního

práva, nesměruje proti právnímu důvodu odmítnutí žaloby krajským soudem pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení (nedostatek pravomoci).

Kasační stížnost je však jako mimořádný opravný prostředek podle soudního řádu správního koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud rozhodující ve správním soudnictví, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. Vzhledem k tomu, že výše uvedenou argumentaci stěžovatele nelze podřadit pod důvod podání kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. připadající v projednávané věci v úvahu z povahy věci, je nutno tuto argumentaci považovat za neprojednatelnou a nepřijatelnou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. Proto se jí Nejvyšší správní soud nezabýval. Nejvyšší správní soud se také nezabýval tvrzením stěžovatele namítajícím nicotnost napadeného usnesení krajského soudu, a to pro nepřezkoumatelnost tohoto tvrzení z důvodu pouhé obecné konstatace této námítky.

Porušení Úmluvy o lidských právech a Listiny základních práv a svobod krajským soudem je namítáno pouze v obecné rovině a bez vztahu k rozhodnutí krajského soudu. Proto se Nejvyšší správní soud tímto tvrzením stěžovatele nemohl zabývat.

Krajský soud v přezkoumávané věci taktéž nepochybil a postupoval zcela v intencích zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, pokud návrh stěžovatele v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl a „nepředal na jiné místo“ či řízení nezastavil s poučením, u koho a v jaké lhůtě podnět podat, neboť se navrhovatel nedomáhal rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které by měl jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, ani se navrhovatel svým návrhem nedomáhal přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci ve smyslu ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s.

Pochybení krajského soudu stěžovatel namítá také v tom, že nebyl poučen ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. před vydáním napadeného usnesení ohledně rozhodování bez nařízení jednání. V projednávané věci však bylo napadeno usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta žaloba z procesních důvodů a krajský soud nerozhodoval ve věci samé. Proto ve stěžovatelem namítané skutečnosti nelze spatřovat tvrzenou nezákonnost a uvedenou kasační námítku Nejvyšší správní soud tak nemohl shledat důvodnou.

Nejvyšší správní soud také již dříve ve svém rozsudku č. j. 2 Afs 86/2005 ze dne 15. 12. 2005 (dostupném na www.nssoud.cz) uvedl, že: „Smyslem jednání před soudem je totiž především dokazování a v jeho rámci má být věc úplně, spravedlivě a bez průtahů projednána a také rozhodnuta. Tento smysl soudního jednání však zjevně není dán tam, kde podaný návrh procesně neobstojí a soud jej odmítne pro chybějící podmínky řízení, aniž by musel o těchto rozhodných skutečnostech vést dokazování.“

Za situace, kdy krajský soud v přezkoumávané věci procesním rozhodnutím žalobu stěžovatele správně odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení spočívající v nedostatku pravomoci krajského soudu o věci jednat a rozhodnout, nelze, na základě nedostatku poučení stěžovatele ve smyslu ustanovení § 8 odst. 5 s. ř. s. krajským soudem v předcházejícím řízení, dospět k závěru o pochybení krajského soudu spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť krajský soud o věci samé nerozhodoval.

Po přezkoumání napadeného usnesení krajského soudu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu